

EDO BRUNNER

DOE MIJ ZO EEN

Edo Brunner ontmaagdt zichzelf elke maand in een 'dikke bak' en daar hoort natuurlijk ook iets Brits bij. Een Jaguar-coupé bijvoorbeeld. De XKR?

HET WAS EEN MOOIE, ZONNIGE vrijdagochtend en het matte ijs van de nachtvorst bedekte de gehele auto als een dun, bijna doorzichtig laken. Zachtjes stond het beest te grommen – rustig stationair lopend, klonk het geluid van de V8 Supercharged in ieder geval zo. Langzaam maar zeker verscheen onder het matwitte laagje ijs een prachtig gevormde, glanzende, zwarte katachtige, met de naam Jaguar XKR. En ja hoor, ik mocht er een paar daagjes in rondrijden. Ik kan je vertellen dat het aangenaam toeven is tussen de rijken der aarde en om je gevoeglijk door het verkeer te manoeuvreren terwijl een ieder zich wellustig vergaapt aan de sierlijke, vrouwelijk gevormde body van deze bolide. Ja ja: hij is mooi.

Dan hoe-ie rijdt... Mijn laatste sportautoavontuur was met een Ferrari 599 dus je kunt je voorstellen dat de pk's van de Jaguar een beetje in het niet vielen met de 620 peekaatsjes van de 599. Best wat minder power en dat voel je. Die Jag was niet vooruit te branden – wat een rollator is dat zeg. Ik dacht dat ik gek werd, ik vond dat het een straf was om een weekend lang in dit van buiten fantastische ogende maar voor de rest slome, saaie alu-hondenhok te moeten rijden. Ik hoop dat de republikeinen Obama er van weten te weerhouden Guantanamo Bay te sluiten want dan ga ik daar liever een weekendje *hangen*.

Ik belde mijn maatje Arend dat-ie mee moest, want ik kwam er even niet meer uit. Ik bedoel mentaal. Want de XKR zat overigens heerlijk. Arend vond 'm te gek: 'Hij is echt heel mooi van buiten. Oké, het lijkt allemaal een beetje Aston Martinachtig maar het is wel gewoon mooi.' Hup, erin, raampje open en starten maar. Elke keer weer lachen met zo'n startknop trouwens, daar krijg je toch een beetje een *Knightrider*-gevoel van. We besloten dat we maar gewoon een stukje moesten gaan *spinnen*. Op naar Noord-Brabant.

Ik noem het noordelijkste Brabantse land altijd het wilde westen omdat de verkeersmentaliteit daar, waar ik vandaan

kom, lomper en asociaal wordt naarmate je dieper die gereformeerde jungle ingaat. Door inteelt ontstaat een steeds lagere intelligentie en dat veroorzaakt dan vanzelfsprekend een slechtere verkeerskennis dat dan uiteindelijk weer uitmondt in domme agressie. Ken je die film *Deliverance*? Met Burt Reynolds? Die moet je maar eens kijken (fantastische film). Bij ons op dorp hadden we een drukke weg waar vaak te hard gereden werd, dus besloot de gemeente er een wegversmalling aan te leggen met aan mijn kant een vierkant blauw bord met pijlen dat aangeeft dat je voorrang hebt op tegemoetkomend verkeer. En aan de andere kant zo'n rond bord met pijlen dat aangeeft dat je moet wachten op tegemoetkomend verkeer. Dat begreep dus niemand.

Negen van de tien keer kwam het erop

pelingen elkaar aan zien komen, geven ze allebei vol gas in de hoop de eerste te zijn en daarmee hun voorrang te claimen en de degene die het bangst is, of de kleinste auto heeft, of liever niet wil sterven door een gebrek aan verkeersregels, zal dus eerder moeten remmen en de vuile schande moeten nemen dat-ie een laffe kip is en dus geen voorrang heeft.

En nu denkt de gemeente eraan die wegversmalling maar weer weg te halen omdat het er nu wel eens uitloopt op een fronttaaltje met dodelijke afloop. Hoppakee, terug bij af. Mooi is dat, dorpspolitiek. En de sheriff reed op z'n paard de horizon tegemoet. En terwijl de uren voorbij tikten en de kilometers onder ons door suïden, had ik niet in de gaten dat er iets groeide tussen mij en de Jaguar – ik weet niet precies wat het was, maar ik kreeg me toch

'Door inteelt ontstaat een steeds lagere intelligentie en dat veroorzaakt dan vanzelfsprekend een slechtere verkeerskennis dat dan uiteindelijk weer uitmondt in domme agressie'

neer dat mijn auto klem stond tegenover een andere auto midden op de wegversmalling en ik leunend tegen het voorspatbord van m'n auto een shaggie aan het draaien was (want toen rookte ik nog, en ook nog shag), wachtend tot mijn tegemoetkomer eindelijk zou snappen wat die verkeersborden nou toch betekenden, terwijl-ie vanuit zijn portierraampje aan het schreeuwen was dat ik op moest rotten omdat-ie eerder was. Dat kon nog wel eens een poosje gaan duren.

Later heeft de gemeente besloten dat het beter was die borden weg te halen – alleen die borden – omdat het wel eens op een handgemeentje uitliep. Dus nu is het een soort *chicken*-weg geworden. Als twee dor-

een zin om te knallen. Zo gezegd zo gedaan. Met 190 knalharde kilometers *pro stunde* (Duits) zweefden en zoefden we over de A2 – ik weet zeker dat ik een flits zag in mijn spiegel en ik dacht: 'helaas, pinda-fokking-kaas'. In *no time* waren we in Kaatsheuvel bij de gebroeders De Jong, de schoonfamilie van Arend, die in de klassieke-Jaguar-restauratiehandel zitten. We verkneukelde ons in hun showroom waar zeker zes E-types stonden, een paar oude XK's en de nodige Mark II's, een enkele oude Rolls-Royce Silver Cloud, een zeer oude Aston Martin en een heel redelijk geprijsde lichtgele XJ6 uit de jaren zeventig. En nog veel meer, hm heerlijk, wat een weelde, wat een overdaad aan

hout, chroom en leer. Dat waren nog eens Jaguars. Nadat we de laatste traantjes van nostalgisch sentiment hadden weggepinkt, moesten we weer terug in onze spiksplinternieuwe; terug naar de beschaving. Yip-pikajee!

Terwijl het weekend voorbij flitste in deze auto, nam-ie bezit van me. Ik werd één met de Jaguar, alsof-ie me als een schattig jong poesje eerst wilde verleiden haar te strelen, om me vervolgens haar geheimen te ontsluiëren, die van onverwachte kracht en sierlijke en dierlijke souplesse. Om me daarna als een verleidelijke vrouw in te palmen. Als je de liefde zou kunnen bedrijven met een auto dan is het wel met deze Jaguar. Of dan toch zeker met je moppie erin – het is wel een beetje krapjes, maar het kan.

Pas toen ik haar weer terug moest brengen bij de dealer voelde ik die weerstand. Nee, ze mag niet weg. Ik heb haar nu. Ik heb haar gevonden, ik zag haar het eerst, zij kunnen altijd nog met haar spelen, zij hebben er nog wel tien staan. Ik besefte, na drie dagen rijden van hot naar her, werk, boodschappen doen bij de Lidl en de Appie en op de koffie bij m'n ouwelui en naar de kringloopwinkel voor een tweedehands, ouderwets koffie- en theeservies, dat de XKR een fantastische gebruikswagen bleek. De kofferbak is groot genoeg voor weekendboodschappen en nog wat dozen vol serviesgoed en hij zit heerlijk. En het interieur? Ach, wat kan mij het schelen, en hij rijdt ook heel lekker als je rustig rijdt.

Ik weet nog dat ik een paar weken geleden in een Audi RS6 reed: als je normaal wilde rijden en de versnelling gewoon op automatisch zette, dan schakelde hij vanzelf naar zes bij 120 km/u om vervolgens vreselijk ondertoerend te gaan dreunen. Heel onrustig. Dan denk je dus de hele tijd dat je terug moet schakelen, en dat doe je dan, om dat gebrom op te laten houden. Maar ja, dan begint-ie weer zo lekker te brullen en dat is ook leuk dus voor je het weet, geef je weer net iets teveel gas en rij je weer 200. Met zo'n RS6 is dus niet rustig te karren. Maar met die Jaguar is dat geen probleem. Het ene moment, als je het gas onderin plinkt, heb je een volwaardige kermisattractie in handen en het andere moment een gedistingeerde, fraaie, ingetogen boodschappenauto die eruitziet als een *bad motherfokker*. Als ik nou net die anderhalve ton niet bij een of andere dubieuze bank had geplempt dan had ik gezegd: 'Doe mij zo een!'

